

Arrest

nr. 172 222 van 20 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Braziliaanse nationaliteit, dient op 12 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 april 2010 wordt beslist om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet in overweging te nemen.

Op 15 juli 2016 wordt de verzoekende partij in illegaal verblijf aangetroffen.

Op 15 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

Aan de heer :

Il est enjoint à Monsieur :

Naam/nom: D. S. F. [...]

Voornaam/prénom: F. L.[...]

Geboortedatum/date de naissance: 02.04.1986

Geboorteplaats/lieu de naissance: Caucaia Ceara

Nationaliteit/nationalité: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een

periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat

deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft zonder geldige inreisstempel in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd

niet in overweging genomen op 15/04/2010.

[...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige inreisstempel . Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 15/04/2010.

[...]

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Brazilië.

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming.

Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder geldige inreisstempel. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 15/04/2010."

Op 15 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar.

2. Over de ontvankelijkheid

De bestreden akte houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Ter terechtzitting erkent de advocaat van de verzoekende partij dat de Raad dienaangaande geen rechtsmacht heeft.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudings-

maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Uit voornoemde bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben.

De Raad merkt op dat er bijgevolg een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

De bestreden beslissing maakt een verwijderingsmaatregel uit zoals bedoeld in de hiervoor geciteerde bepaling. *In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij voor wat betreft de eerste bestreden beslissing.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig

beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“1. Wettelijke bepaling

Artikel 8 EVRM laat gelden dat:

“[...].”

Artikel 8 van het EVRM is een fundamenteel recht dat individuen rechtstreeks kunnen inroepen voor de Belgische administratieve en gerechtelijke autoriteiten.

Wanneer een risico op schending van het recht op respect op privé- en familielevens wordt aangevoerd, dient het gerecht eerst en vooral te bepalen of er al dan niet een privé- en/of familielevens bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de bestreden beslissing een aantasting is van het privé- en/of familielevens.

2. Toepassing ratione materiae van artikel 8 EVRM

Bij de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en/of familielevens, dient het gerecht zich te plaatsen op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 8 EVRM voorziet geen definitie van het begrip “privélevens” noch van het begrip “familielevens”.

Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht geïnterpreteerd dienen te worden.

Bij gebrek aan een wettelijke definitie van het begrip “familielevens” heeft het EHRM in haar rechtspraak verduidelijkt dat de facto familiale banden, zoals het samenwonen, eveneens onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM vallen .

Hierbij dient te worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat banden tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijze de door artikel 8 EVRM geboden bescherming genieten, tenzij er sprake is van bepaalde aanwijzingen van een zekere afhankelijkheid tussen de betrokkenen .

Het begrip “privélevens” is evenmin gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het privélevens omvat volgens het EHRM echter het recht voor een individu om vrij zijn of haar persoonlijkheid te ontwikkelen en te vervullen, zowel concreet ten aanzien van derden, als in de bredere buitenwereld .

Artikel 8 EVRM waarborgt de bescherming van dergelijke ontwikkeling van relaties met anderen zonder inmengingen van buitenaf.

3. Aantasting van artikel 8 EVRM

Wat betreft een inbreuk op het privé- en/of familielevens, heeft het EHRM een onderscheid gemaakt tussen twee situaties: (i) de betrokkene geniet van een verblijfsrecht, of (ii) het gaat om een eerste toelating tot het grondgebied of een illegaal verblijf.

In de tweede hypothese – zoals in casu het geval is – heeft het EHRM geoordeeld dat geen onderzoek op grond van artikel 8 paragraaf 2 EVRM dient plaats te vinden. In dergelijk geval heeft het EHRM daarentegen geoordeeld dat onderzocht dient te worden of de Staat een positieve verplichting heeft om betrokkene de mogelijkheid te geven een privé- en/of familielevens op te bouwen en te onderhouden .

Dergelijk onderzoek dient plaats te vinden door een belangenafweging te maken waarbij rekening wordt gehouden met enerzijds de individuele belangen van verzoeker en anderzijds de collectieve belangen van de gemeenschap (‘fair balance’-toets).

Indien uit dergelijke belangenafweging blijkt dat de Staat een positieve verplichting heeft, is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM .

De omvang van de positieve verplichting die rust op de Staat is afhankelijk van de specifieke omstandigheden in concreto. Bij de belangenafweging dient rekening gehouden te worden met bepaalde elementen, zoals de mate waarin het privé- en familieleven daadwerkelijk worden verbroken bij een verwijdering naar het land van bestemming en de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privé- en familieleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. De collectieve belangen van de gemeenschap bestaan daarentegen uit immigratiecontrole en overwegingen inzake openbare orde.

In arrest nr. 169.942 oordeelde uw Raad het volgende betrekking tot de vereiste belangenafweging:

“De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken [...]”

Er dient tevens rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat artikel 8 EVRM een fundamenteel grondrecht waarborgt en anderzijds dat de bepaling in artikel 8 EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en houdt in dat de overheid haar beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden, en met name de relevante feiten op juiste en volledige wijze moet verzamelen en in haar besluitvorming betrekken .

In een arrest dd. 12 maart 2013 oordeelde de Raad van State dat:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen [...]”

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Verzoeker meent enerzijds te kunnen aantonen dat de bestreden beslissing een aantasting vormt van het recht op respect voor zijn familieleven in de zin van artikel 8 EVRM nu de verwerende partij vooreerst niet heeft nagegaan of er sprake was van een beschermwaardig familieleven in hoofde van verzoeker en zijn partner en bijgevolg ook geen belangenafweging heeft bewerkstelligd tussen de in het geding zijnde belangen.

Anderzijds vormt de bestreden beslissing een aantasting van het recht op respect voor zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM nu de verwerende partij eveneens niet heeft nagegaan of verzoeker een nieuw bestaanskader – beschermd door artikel 8 EVRM – heeft opgebouwd in België, laat staan dat zij de vereiste belangenafweging heeft bewerkstelligd.

1. Schending van het recht op respect van familieleven in de zin van artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel

Sedert begin 2015 heeft verzoeker een amoureuze relatie met zijn partner, Mr. [S.]. Sinds dat moment leven zij tevens permanent samen in het appartement van Mr. [S.] in Antwerpen.

Deze amoureuze relatie blijkt vooreerst uit de bijgevoegde foto's. (stuk 4) Bovendien heeft de politie bij het betreden van de woning op 16 juli 2016 redelijkerwijze kunnen vaststellen dat er sprake was van een beschermwaardig familieleven tussen verzoeker en zijn partner nu (i) zij geconstateerd moeten hebben dat betrokkenen samenwonen in het appartement, en (ii) er in het appartement verschillende foto's van hen samen te zien waren.

Bovendien dient ook te worden vastgesteld dat de partner van verzoeker een medische behandeling heeft geregeld en tevens betaald voor verzoeker in het Universitair Ziekenhuis Antwerpen. (stuk 6)

Daarenboven blijkt de innige band tussen verzoeker en zijn partner eveneens uit het gegeven dat verzoeker onmiddellijk de hulpdiensten belde voor zijn partner op het moment dat deze laatste duidelijk met een ernstige en acute hartaandoening kampte in de nacht van 16 juli 2016.

Ook zou normalerwijze uit het administratief verslag moeten blijken dat verzoeker zelf heeft aangegeven dat hij reeds anderhalf jaar een relatie had met Mr. [S.].

Dergelijke elementen wijzen duidelijk op een de facto relatie en een beschermwaardig familieleven tussen verzoeker en zijn partner, nu het EHRM in paragraaf 56 van haar arrest Johnston tegen Ierland heeft geoordeeld dat de facto familiebanden, zoals het samenwonen, onder het toepassingsgebied van het recht op respect van het familieleven in de zin van artikel 8 EVRM vallen.

Hoewel dit niet wordt vereist door het EHRM, kon bij het nemen van de bestreden beslissing bovendien een reële psychologische, emotionele en tevens financiële afhankelijkheid worden vastgesteld in hoofde van verzoeker ten aanzien van zijn partner doch ook van de partner van verzoeker ten aanzien van verzoeker.

Gelet op het geheel van deze aangevoerde elementen had de verwerende partij de verplichting om na te gaan of er sprake was van een familieleven en of dat familieleven bijgevolg beschermd diende te worden in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij is echter manifest in gebreke gebleven wat betreft het uitvoeren van een deugdelijk en diepgaand onderzoek naar het bestaan van een familieleven in hoofde van verzoeker, nu nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat een appreciatie van het familieleven werd bewerkstelligd.

De verwerende partij kon de elementen, die wijzen op een familielevens tussen verzoeker en zijn partner, echter niet buiten beschouwing laten, nu (i) het gegeven dat zij permanent samenwonen, en (ii) de aanwezigheid van talloze foto's van verzoeker en zijn partner in het appartement waar zij wonen, klaarblijkelijk wijzen op het bestaan van een beschermwaardig familieleven.

Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op respect voor privé- en familielevens. Wanneer de verwerende partij echter nalaat een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren naar de elementen waaruit het bestaan van een werkelijk familieleven in hoofde van verzoeker kan worden vastgesteld, wordt de door artikel 8 EVRM geboden bescherming illusoir.

Een schending van artikel 8 EVRM kan aldus worden vastgesteld.

Bovendien heeft de verwerende partij, door niet na te gaan of er sprake was van een beschermwaardig familieleven, eveneens geen deugdelijke belangenafweging kunnen bewerkstelligen nu zij de elementen die wijzen op het bestaan van een beschermwaardig familieleven niet in overweging heeft genomen. Bijgevolg heeft zij tevens niet kunnen nagaan of zij een positieve verplichting had om het familieleven van verzoeker met zijn partner te handhaven door zich te onthouden van het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op de dramatische situatie waarin de politie in de nacht van 16 juli tussenkwam, dienden de fundamentele elementen met betrekking tot het familieleven van verzoeker en zijn partner betrokken te worden alvorens de bestreden beslissing te betekenen.

De verwerende partij heeft, ondanks het aanwezig zijn van pertinente elementen, nagelaten om (i) na te gaan of er een werkelijk familieleven bestaat tussen verzoeker en zijn partner, (ii) na te gaan of er – hoewel niet vereist – daarenboven een zekere band van afhankelijkheid bestaat tussen verzoeker en zijn partner, en (iii) een belangenafweging van de in het geding zijnde belangen uit te voeren (om na te gaan of de inmenging in het familieleven werkelijk noodzakelijk was in een democratische samenleving). In casu kan een schending van artikel 8 EVRM worden vastgesteld in de mate dat (i) geen onderzoek werd gevoerd met betrekking tot essentiële elementen, welke noodzakelijk zijn voor de beoordeling van het bestaan van een beschermwaardig familieleven in het licht van artikel 8 EVRM, en (ii) vervolgens geen deugdelijke belangenafweging werd bewerkstelligd.

In subsidiaire orde, indien Uw Raad zou oordelen dat geen schending van artikel 8 EVRM voorhanden is, quod certe non, kan op zijn minst een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld nu de verwerende partij de beslissing tot verwijdering van verzoeker naar Brazilië niet op zorgvuldige wijze genomen heeft. Verwerende partij heeft namelijk geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar het familieleven van verzoeker en zijn partner.

Opnieuw dient er hierbij vooreerst op gewezen te worden dat verzoeker en zijn partner reeds anderhalf jaar een relatie hebben en sedert het begin van deze relatie samenwonen. Bovendien leed de partner van verzoeker in de nacht van 16 juli aan een ernstige en acute hartaandoening, waardoor hij nood had aan dringende medische zorg. Hierop belde verzoeker zelf de hulpdiensten, terwijl hij zich ervan bewust was dat dit ertoe zou leiden dat de politie bij hem zou langskomen, terwijl hij niet over een geldige verblijfstitel in België beschikt. In dergelijke situatie kan van een zorgvuldige overheid verwacht worden dat zij enige zorgvuldigheid aan de dag legt vooraleer zij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoeker.

2. Schending van het recht op respect voor privéleven in de zin van artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel

In casu kan worden vastgesteld dat verzoeker sedert zijn aankomst in België in 2009 persoonlijke relaties heeft opgebouwd. Eén van deze persoonlijke relaties, en daarenboven de meest belangrijke, is de amoureuze relatie die hij sedert anderhalf jaar onderhoudt met zijn partner.

Sedert het begin van deze relatie woont verzoeker samen met zijn partner wat erop wijst dat het om een zeer innige relatie gaat.

Op basis van deze informatie dient aldus te worden aangenomen dat verzoeker een nieuw bestaanskader heeft opgebouwd in België dat in het licht van artikel 8 EVRM voldoende hecht is om als beschermwaardig te worden beschouwd.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat de verwerende partij deze elementen in overweging heeft genomen, waardoor aldus kan besloten worden dat geen deugdelijk onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een beschermwaardig privéleven in hoofde van verzoeker.

Nu kan worden vastgesteld dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar het bestaan van een privéleven van verzoeker, dient bijgevolg te worden aangenomen dat zij eveneens in gebreke is gebleven wat betreft het bewerkstelligen van een deugdelijke belangenafweging van de in het geding zijnde belangen.

De verwerende partij heeft, ondanks het aanwezig zijn van pertinente elementen, nagelaten om (i) na te gaan of er een werkelijk privéleven bestaat in hoofde van verzoeker, en (ii) een belangenafweging van de in het geding zijnde belangen uit te voeren (om na te gaan of de inmenging in het privéleven werkelijk noodzakelijk was in een democratische samenleving).

In casu kan een schending van artikel 8 EVRM worden vastgesteld in de mate dat (i) geen onderzoek werd gevoerd met betrekking tot essentiële elementen, welke noodzakelijk zijn voor de beoordeling van het bestaan van een beschermwaardig privéleven in het licht van artikel 8 EVRM, en (ii) vervolgens geen deugdelijke belangenafweging werd bewerkstelligd.

Indien Uw Raad zou oordelen dat geen schending van artikel 8 EVRM voorhanden is, kan op zijn minst een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld nu de verwerende partij de beslissing tot verwijdering van verzoeker naar Brazilië niet op zorgvuldige wijze genomen heeft. Verwerende partij heeft namelijk geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar het privéleven van verzoeker. Opnieuw dient er hierbij vooreerst op gewezen te worden dat verzoeker reeds anderhalf jaar een relatie heeft met zijn partner en sedert het begin van deze relatie met hem samenwoont. Bovendien leed de partner van verzoeker in de nacht van 16 juli aan een ernstige en acute hartaandoening, waardoor hij nood had aan dringende medische zorg. Hierop belde verzoeker zelf de hulpdiensten, terwijl hij zich ervan bewust was dat dit ertoe zou leiden dat de politie bij hem zou langskomen, terwijl hij niet over een geldige verblijfstitel in België beschikt. In dergelijke situatie kan van een zorgvuldige overheid verwacht worden dat zij enige zorgvuldigheid aan de dag legt vooraleer zij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoeker.”

3.3.2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Beide middelen zullen samen behandeld worden gezien hun samenhang.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zijn privéleven met zijn partner volledig heeft uitgebouwd in precair verblijf. Hij kan niet verwachten dat verwerende partij in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het EHRM toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. (RvV nr. 135.172 van 17.12.2014)

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker toont niet aan, op welke manier dan ook hij, zijn privéleven met zijn partner te hebben geofficialiseerd. Hij heeft ruimschoots de mogelijkheid gehad om zijn relatie bekend te maken aan het Bestuur en gebruik te maken van de daartoe wettelijk geijkte procedures. Verzoeker die illegaal in het Rijk verblijft, kon niet anders dan weten dat zijn verblijf precair was, zodat van hem redelijkerwijs kon verwacht worden dat hij van zijn mogelijkheid om zijn specifieke situatie mee te delen aan het Bestuur gebruik zou maken. Gezien de doelstelling van de bestreden beslissing erin bestaat een einde te maken aan dit illegaal verblijf, kan verzoeker zijn eigen nalatigheid niet aan verwerende partij tegenwerpen.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij zijn privéleven met zijn partner niet zou kunnen verder zetten in zijn land van herkomst. In zijn verzoekschrift stelt hij trouwens dat hij en zijn partner een gezamenlijke terugreis naar Brazilië planden om verzoekers statuut in België te legaliseren volgens de vereiste procedure (p. 4).

Verwerende partij, die niet op de hoogte was van verzoekers privéleven, diende hiermee dan ook geen rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De gestelde problematiek betreft de toepassing van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet langer in het Rijk te verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, conform artikel 7, eerste lid-2° van de Vreemdelingenwet, integendeel, hij geeft toe sedert 2009 in België te verblijven.

Hij betwist evenmin zijn vast verblijfsadres te hebben doorgegeven aan de autoriteiten.

Artikel 8 EVRM, heeft niet tot doelstelling de nationale regelgevingen teniet te doen.

Ter ondersteuning wenst verwerende partij te verwijzen naar het arrest GÜL t/ Zwitserland (arrest 19 februari 1996 (1996) 22 EHRR 228)

“The present case concerns not only family life but also immigration and the extent of a State’s obligation to admit to its territory relatives of settled immigrant will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest. As a matter of well-established international law and subject to its treaty obligations, a State has the rights to control the entry of non-nationals into his territory. Moreover, where immigration is concerned, article 8 cannot be considered to impose on a State a general obligation to respect the choice by married couples to the country of their matrimonial residence and to authorise family reunion in its territory.” (§ 38)

Bovendien is het zo dat verzoeker niet regelmatig verblijft, zodat hij principieel geen rechten kan doen gelden die aan regelmatig verblijf zijn verbonden. Het onvoorwaardelijk verbinden van de uitoefening van een recht op privé- en gezinsleven aan een recht op verblijf, zou ook leiden tot een ongeoorloofde omzeiling van de in het Rijk geldende wettelijke bepalingen.

De procedure kan via de geëigende weg ingeleid worden.

In zoverre verzoeker verwijst naar de persoonlijke relaties die hij hier ten gevolge van zijn verblijf sedert 2009 heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Hij toont ook niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. (cfr. RvV 12 juli 2013, nr. 106.688)

Er wordt geen schending van artikel 8 EVRM aangetoond.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

3.3.2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept.

Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven is eveneens een feitenkwestie .

De verzoekende partij stelt *in casu* een amoureuze relatie te hebben met de heer S; en dat zij samenleven in het appartement van S. te Antwerpen. Om haar relatie te staven brengt de verzoekende partij een aantal foto's bij. Ook wijst ze erop dat de politie zelf de vaststellingen van haar relatie met de heer S. heeft kunnen doen daar de verzoekende partij in het appartement aangetroffen werd waar er gemeenschappelijke spullen en foto's aanwezig waren die op een relatie wijzen. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat haar partner S. een medische behandeling voor haar geregeld en betaald heeft. Hiervan brengt ze ook een stuk bij. Tot slot wijst de verzoekende partij erop dat zij de hulpdiensten heeft gebeld en onmiddellijk heeft verklaard dat zij een relatie met S. heeft.

In dit verband wijst de Raad erop dat het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Zowel de stabiele *de facto* partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip "gezinsleven" (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30)

Het administratief verslag vreemdelingencontrole van 15 juli 2016 dat opgesteld werd naar aanleiding van de aanhouding van de verzoekende partij en terug te vinden is in het administratief dossier, is zeer beperkt. Uit voormeld verslag blijkt dat de verzoekende partij aangehouden werd ten gevolge van een oproep voor noodhulp. Dit lijkt de verklaringen van de verzoekende partij te staven dat zij de hulpdiensten heeft opgebeld voor de heer S. Voorts wordt in het administratief verslag het adres opgegeven van de plaats waar de verzoekende partij werd aangetroffen en wordt uitdrukkelijk vermeld dat de verzoekende partij bij haar vriend woont. Noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zorgvuldig onderzocht heeft of de verzoekende partij daadwerkelijk een relatie met S. heeft en indien dit zo zou zijn, een belangenafweging te doen.

Raad stelt vast dat verwerende partij kennis had van deze relevante feiten en omstandigheden aangaande het voorgehouden privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. De beoordeling of er *in casu* al dan niet daadwerkelijk een gezins- en privéleven bestaat dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM, komt aan de verwerende partij toe. In de mate dat artikel 8 EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

In de nota met opmerkingen wordt niet betwist dat de verwerende partij kennis had van het gegeven dat de verzoekende partij bij haar vriend aangetroffen werd nadat zij de hulpdiensten had gebeld.

In de nota met opmerkingen zet de verwerende partij uiteen waarom er volgens haar geen schending van artikel 8 van het EVRM. Ze verwijst onder meer naar het precair verblijf van de verzoekende partij en het gegeven dat de relatie gedurende een precair verblijf uitgebouwd werd. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij haar gezinsleven met haar partner in Brazilië kan verderzetten. Voormeld betoog in de nota met opmerkingen omtrent artikel 8 van het EVRM is niet terug te vinden in de bestreden beslissing of in het administratief dossier. Het betreft een *post factum* motivering. Een *posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing of bij het nemen van de bestreden beslissing te herstellen.

Het middel is ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zal hebben. De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van de grief betreffende artikel 8 EVRM worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS